

[Hanne Reintoft.]

behandling, hvis der ikke kommer noget ud af udsættelsen, men jeg forstår ikke socialministerens begrundelse for det forskellige beregningsgrundlag. Dels ved vi, at der var unge, som, da de kom ind i modstandsbevægelsen, på ingen måde var erhvervsmæssigt placeret, dels kan jeg ikke se, at man i anden lovgivning laver denne forskel. Er det også socialministerens motivering for at gennemføre den fulde folkepension, lige meget hvilken indtægt man har? Jeg synes ikke, argumentationen stemmer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om forhøjelse af hædersgaver.

§ 1, ændringsforslaget om indsættelse af en ny paragraf og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man foretog dernæst afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om erstatning til besættelsestidens ofre. (Regulering af renteerstatninger).

Ændringsforslaget, § 1, således ændret, og § 2 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget uden for betænkningen af *Hanne Reintoft* (se sp. 4322) var taget tilbage.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring. (Dagpengehjælpens varighed).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 105) findes i tidenden sp. 2725, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 699).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Niels Mørk: Jeg kan kun beklage, at man ikke har villet tage hensyn til den kritik, som vi har rejst over for den forringelse, lovforslaget betyder i forhold til gældende lov for invalidepensionister, for enkepensionister og for folkepensionister under 67 år.

Den totale afvisning af vort kompromisforslag, som vi fremsatte i udvalget, beviser her som på andre områder, at regeringspartierne ikke ønsker at samarbejde med oppositionen. Det får så være, men et faktum er det, at når dette lovforslag er gennemført, sker der en nedskæring af dagpenge retten fra 312 dage til 78 dage for visse pensionistgrupper.

Man kan så spørge, hvordan dette kan rime med regeringens ofte fremsatte påstand: ingen sociale forringelser. Ganske vist er der i lovforslaget foreslået en dispensationsbestemmelse administreret af direktøren for sygekassevæsenet, hvorefter dagpengeperioden i visse tilfælde kan forlænges ud over de 78 dage, men denne bestemmelse omfatter kun invalidepensionister; ikke enkepensionister. Vi mener ikke, at denne bestemmelse under nogen form vil være tilstrækkelig til at sikre en dagpenge ret, der må være nødvendig af hensyn til det socialpolitiske sigte; som må være dette at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet længst muligt.

Mindretallets ændringsforslag, der omfatter invalidepensionister på mindste og mel-